08/04/2021

Почина ставрофорен иконом Иван Стоянов Попов от Созопол

Дар от Бога е да си служил повече от четири десетилетия пред олтара

С тази мисъл се утешавам от ранната утрин днес, когато синът на отец Иван Попов от Созопол ни извести за по човешки най-лошото – смъртта на тленното му тяло. От няколко дена отецът беше в болница с много лоши здравни показатели. Лекували се няколко дена с презвитера Желяза или Жана, както всички ѝ казват, докато накрая в събота линейка откарала отеца в бургаска болница. Попадията отказала да я вземат, но на другия ден и тя трябвало да бъде приета в същата болница без да знае, че няма да може повече да види любимия си съпруг, с когото живяха истински щастливо половин век. А няма да може да го види, защото (извинявам се за суровите думи) той вече е в черен чувал в хладилника на болницата и така ще бъде погребан. Всички се молим поне тя да преодолее болестта.

Ще си позволя да разкажа за живота на отец Иван, защото той е добър

образец на изряден Божи служител.

Роден е на 1 септември 1943 г. в село Любенова махала, на 5 км северно от гр. Раднево, като втори син в свещеническото семейство на отец Стоян и презвитера Златка Попови. По-големият син Стефан, вече покойник, след 7 клас е пратен от родителите си в Софийската духовна семинария „Св. Иван Рилски“, вече интернирана на гара Черепиш, Врачанско. По това време бащата служи в близкото старозагорско село Сърнево, затова и на Стефан съучениците веднага лепнали прякора Сърната. Не можеше да си ученик и да нямаш поне един-два прякора – неписани порядки! За съжаление Стефан не останал дълго там, защото заради детски лудории две-три момчета скоро били изключени. Тогава порядките бяха строги, за да се подготвят добри и опитни кадри на Църквата.През септември 1958 г. се оказах в един клас с брата на Стефан – Иван п. Стоянов Попов. В голямата спалня с 27 легла (!) ни наредиха по азбучен ред: Иван Недков Касабов, Иван Стоянов Попов, Иван Желев Димитров и т. нат. Така останахме приятели за цял живот.Завършихме шестгодишния курс на семинарията, служихме две години в Трудова повинност (трудоваци), а от 1966 г. бяхме пак един до друг студенти в Духовната академия „Св. Климент Охридски“. Там в курса бяхме отново трима Ивановци, но третият беше Иван Благоев Босаков (сега американо-австралийски митрополит Йосиф). Последва назначението му за секретар на архиерейското наместничество в Нова Загора, Иван се ожени за Желяза, роди им се първото дете Стоян, по-късно – и дъщеря им Златка. След няколко години неговият земляк (от с. Пет могили, Радневско) еп. Йоаникий, викарий на Сливенския митрополит Никодим, го поканва да стане свещеник в тяхната епархия. Това се осъществи през ранното лято на 1979 г.Като човек „с връзки“ му дадоха възможност да избере да служи: а) в сливенски храм заедно с други, б) в бургаски храм заедно с други, в) в Созопол – сам. С малкия си опит от междусвещенические отношения заедно със съпругата си (свещеническа дъщеря) му препоръчахме да приеме да е сам свещеник в Созопол. Архим. Йосиф (Босаков) приятелски ни захапа: „Осигурявате си да ходите всяка година на море!“. Разбира се, това не беше мотивацията ни, но на практика почти така се получи – и когато ходехме в синодната станция в Несебър, не минаваше без посещение в Созопол.

О. Иван имаше за свой учител в свещеното служение преди всичко своя баща, изрядния свещеник ик. Стоян Попов, който служеше последните десетилетия от живота си отново в Любенова махала. Той от дете го беше научил на благоговение пред светинята, на редовно и усърдно извършване на

богослуженията, на грижа за всеки един човек, но и на грижа за храма и благолепието му, за двора на храма дори. Всички тези неща о. Иван прилагаше и в енорията си в Созопол като завет от баща си и обет пред Бога. Тогава в малкия крайморски град с две-три хиляди население през трите сезона и десетократно повече през лятото, „работеше“ само някогашната гръцка църква „Св. Георги“ в центъра на стария град. А и нея „другарите“ бяха орязали от западната страна, „за да се разшири улицата“. Постепенно се организира отварянето на стария храм, посветен на местния древен мъченик Зосим, построен на „шийката“ на полуострова. След това дойде ред и на старата църква „Св. Богородица“ в стария град. О. Иван вече беше спечелил сърцата не само на вярващите българи и гърци в Созопол, но и на местните управници, които се съобразяваха с народа, който без много неща можеше, но без вяра и църква не може! Единствената българска църква в града – „Св. Кирил и Методий“, построена преди началото на стария град от бежанците българи от Тракия, продължаваше да стои… музей на морското дело, а сетне, с началото на фестивалите „Аполония“, олтарът ѝ стана сцена на културните прояви. Но милостив Господ! Най-накрая и тази църква беше върната на енорията, а през това време и няколко параклиса из града.

Разбира се, „Св. Кирил и Методий“ се нуждаеше от сериозен ремонт, о. Иван издейства разрешение и за висока камбанария, направи се нов иконостас и десетки икони, а от няколко години постепенно двама гръцки художници изписват просторния храм с прекрасни стенописи. В него през лятото се излагат мощите на св. Йоан Предтеча, намерени на о-в Свети Иван срещу Созопол от археолози начело със съученика ни от семинарията проф. Казимир Попконстантинов.

Душата на всички тези малки и големи постижения беше отец Иван, а заедно с него се трудеха и църковните настоятели през всичките тези четиридесет и две години. Хората даряваха с охота, защото виждаха резултата на съвместния труд.

През 80-те години на миналия век о. Иван предприе нещо много голямо, изискващо както много средства, така и време: възстановяване на храма „Св. Георги“. От стария храм останаха само стените, всичко друго (иконостас, св. престол с балдахин, цялостен дървен таван, трончета покрай стените и в две редици, разделящи трите кораба на храма) беше отстранено, изработено отново от качествена дървесина, иконите бяха реставрирани и т. нат.

Построиха се през последните тридесет години и нови параклиси из града, а в близкото село Равадиново се построи нов храм в чест на св. Иван Рилски. Той стана и любим на о. Иван, защото от начало до край беше изграден, украсен и започна да действа с неговите усилия и много лични жертви.

През втората половина на 80-те години о. Иван беше призован да служи и в САЩ – в столицата Вашингтон, където устрои параклис и създаде българска православна църковна община. След пет години обаче разбра, че сърцето му е в Созопол и се завърна. През тези години го заместваше неуморният му баща отец Стоян, който отдавна беше спечелил любовта на созополчани.

По време на дългогодишното си служение о. Иван Попов беше последователно избиран за епархийски съветник на Сливенския митрополит, със своя опит и благоразумие се наложи като уважаван и водещ клирик на епархията, млади свещеници се допитваха до него. Същевременно различните тайнства, които извършваше над летовници през летните месеци, му дариха духовни чеда не само от различни краища на България, но и от чужбина.

Всички те днес заедно с роднини и близки скърбят за своя духовен баща, който ги спечели за Божието царство и ги направи свои молитвеници до края на дните им. Защото ставрофорен иконом Иван Стоянов Попов беше щедро дарен от Бога с крепка вяра и силна любов, които неусетно предаваше и на всички около себе си.

Бог да го прости и да го приеме при Себе Си!

— dveri.bg